

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXXI. évfolyam

2020. július-augusztus-szeptember

569. szám

Vezetőváltás az MHBK élén

Majdnem két évtizede már, hogy az MHBK központi vezetői megbízatását viselem. Szüleim és én már 1952-ben MHBK-tagok lettünk Youngstownban, s a katonai szolgálatom alatt (1953-57) is legalább fél-aktív tag voltam. 1999 júliusa óta, amikor a Loyola Egyetemről nyugdíjba mentem, 20 éve még mindig óraadó oktató vagyok a College of DuPage pszichológiai karán.

Most, 88. évemben, a 2019-ben átélt szívroham és -műtét, majd hosszú rehabilitációs kezelés után tudom, hogy le kell lassulnom, ha ez nem is tetszik. Ezért 2020. október 1.-ével lemondok a központi vezetőségről. Köszönöm chicagói segítőtársaimnak, Máriaházy Pálnak, Kiss Árpádnak, özv. Katona Marikának, br. Pongrácz Cilikének, ifj. Katona Jenőnek és Jankovich Sándornak támogató munkásságát és kívánom, hogy támogassák az MHBK-t továbbra is. A kp. vezető kötelességeit énutánam Dr. Tóth Gergely fogja átvenni, aki néhai Borbás Károly után a Hadak Útján szerkesztői munkáját is ellátja. Kérlek Mindnyájatokat, hogy segítsétek Őt is, mint velem tettétek, hogy az MHBK továbbra is egy örök lámpás legyen a világban, mely a magyar katonák hazaszeretetére emlékeztet. Én a jövőben is megmaradok a chicagói főcsoport vezetőjének, mindaddig, amíg azt a Központ és tagságunk úgy kívánja.

Bajtársi szeretettel, Simonyi László

Nagy megtiszteltetés ért, amikor Simonyi László központi vezető felkért, hogy vegyem át az MHBK vezetését. Részben a szervezet múltja, tevékenysége és érdemei miatt, részben pedig mert volt szerencsém több eredeti m. kir. katonát személyesen közletről megismerni, nem volt szükségem hosszú gondolkodási időre. Ígéretem szerint továbbviszem az MHBK-t ameddig csak lehet (végtére is az egyik

Hadak Útján Bajtársi Híradó -

**A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1949 áprilisában**

**Ausztriában ill. Bajorországban, "MHBK
Központi Tájékoztató" címen.**

**Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Klagenfurtban 1948-ban.**

**World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical**

Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, MHBK
központi vezető, Chicago

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési címe:

Dr. Tóth Gergely

400 NE 35th Ct., #5

Oakland Park, FL 33334, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
sima word-formátumban elküldeni.

Minden címváltozást kérünk az alábbi címre:

Mátrai Géza

P.O. Box 5762, Station "A"

Toronto, ON M5W 1P2

Canada

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.

**Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.**

A tartalomból:

-Az emigrációs csoportok hírei

-Elhunytjaink méltatása

-Bodnár Gáborra emlékezünk

-Trianon 100, a II. Bécsi döntés 80. évfordulója

-Megemlékezések, programok a nyár folyamán

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

legrégebbi magyar emigrációs szervezetről van szó, mely sok támadást kellett elszenvedjen alakulása óta), megtartva annak függetlenségét és önállóságát, ugyanakkor szorosan együttműködve a hagyományörző társzervezetekkel mind Magyarországon, mind a diaszpórában. Köszönöm tehát Laci bátyánknak a bizalmat, s mindazoknak, akik egyetértettek utódlási szándékával.

Helyénvaló, hogy egy ilyen korszakváltáskor adjunk egy rövid történeti áttekintést. Mi is az MHBK lényege: “A katonai emigráció nemzetszolgálat”. A szervezet alapításának gondolata 1947 őszén merült fel Innsbruckban ill. Klagenfurt környékén v. reszneki Zákó András vezérőrnagyban és Korponay Miklós vezérkari századosban, mivel szükség volt arra, hogy a háború végén a kommunista megszállás elől nyugatra került és menekültté vált soktízezer magyar katonát valaki összefogja, érdekeiket képviselje, és segítse őket abban, hogy egymásról tudomást szerezhessenek. 1948 októberében váltak véglegessé a szervezet alapításának feltételei.

Itt emlékszünk meg kiváló központi vezetőinkről is: v. reszneki Zákó Andrásról (1947-1968, München), sárbogárdi Mészöly Elemér vezérőrnagyról (1968-78, Philadelphia), v. Duska László vezérkari századosról (1978-1987, Calgary), v. Martonfalvay Hugó hadnagyról (1987-2002, New York), akik sajnos már eltávoztak közülünk. Őket követte 2004 legelején Simonyi László, aki már 1994-től a chicagói MHBK-csoport vezetője volt, 2001-től pedig egyben az USA-főcsoport vezetője.

Hamarosan lapja is lett az MHBK-nak, amely a négy világrészen szétszórta bajtársakat még ma is összefogja: az immár 569. számában, megszakítás nélkül megjelenő “Hadak Útján” Bajtársi Híradó, mely az egyik legrégebbi magyar újság a Kárpát-medencén kívül. Létrejött 1949 áprilisában MHBK Központi Tájékoztató címen Innsbrucki központtal, s 1950 májusától működik mai nevén. A szerkesztőség 1955-től Münchenben volt, 1988-tól Torontóban, 2013 januárjától pedig Park City (Utah állam) ill. Fort Lauderdale (Florida állam) helyszíneken. A lapot Korponay Miklós indította, szerkesztői v. Darnóy Pál és Apostaghy Endre vk. századosok voltak, majd Borbás Károly újságíró, a II. vh. haditudósítója és felesége Erzsébet, 2013 januárjától aztán jómagam. Fontos azt is megemlíteni, hogy a mai napig magyar tulajdonú vagy vonatkozású nyomdákban állítják elő. Ezek a következők: 1951-53: Dr. Herp János Münchener Magyar Nyomdája; 1953-61: Deschler József Nyomdája, München; 1961-70: Donau Druckerei, München; 1970-88: Danubia-Druckerei, München (ahol a legendás Nemzetőr is készült); 1988-: Weller Publishing, Toronto.

Elődömet arra kérem, hogy chicagói csoportvezetőként folytassa a megszokott rendezvények megszervezését, helyszíneként továbbra is előnyben részesítve a helybéli magyar templomokat, legfőképp a Szent István templomot, ezekről és a csoport életéről pedig küldjön rendszeres tudósítást a Hadak Útjánba.

Végül köszönetet mondok eddigi munkájukért azoknak, akik a szervezet vezetésének legközelebbi munkatársai, illetve előre is hálás vagyok esetleges további segítségükért: Máriaházy Pál és Jankovich Sándor volt pénztárosainknak, Kiss Árpád volt titkárunknak, Borbásné Erzsébet volt társszerkesztő-elosztó-postázónknak és jövőbeni pénztárosunknak, Mátrai Géza torontói elosztónknak, valamint az

összes MHBK főcsoport és csoport vezetőségének és tagságának szerte a világban.

Tisztelettel, Dr. Tóth Gergely

Jókívánságaink Bécsbe

Jobbulást és mielőbbi teljes felépülést kívánunk v. Érczhegyi Istvánnak, ausztriai csoportunk vezetőjének, aki augusztusban sikeres gerincműtéten esett át!

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztráliai „Zákó András” főcsoportvezetője, az MHBK központi vezetőjének ausztráliai helyettese, a Szent László Társaság (1861) és Rend ausztráliai törzsszéktartója jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítője L. évf. 2020 július-augusztus-szeptemberi számából, kivonatosan:

Hősök Napi és Trianon-i megemlékezésünk 2020. május 31-én, Pünkösöd vasárnapján

Bajtársi Közösségünk rendezésében minden évben megtartjuk a Hősök napi és Trianoni megemlékezést. Május utolsó vasárnapján, a koronavírus pusztító ereje miatt csak kevesen tudtunk egyszerre megjelenni a hősi emlékmű előtt.

A megjelentek képviselték az Adelaide-i Magyar közösségeket: Nt. Szabó Attila ref. lelképásztor, a DAMESZ elnöke, Ladó László, a Magyar Klub elnöke, Berekally Magdolna számos egyesületünk vezetőségi tagja és munkatársa, v. Nagy Ákos MHBK pénztáros és a Karitás elnöke, Varga Ramóna Kőrösi Csoma Sándor ösztöndíjas, Czár László, a Magyar Közösségi Rádió műsor szervezője, Hubbard Zsuzsa, a Kaláris Tánccsoport elnöke, Dobozy Mariandl, és én magam, Dobozy István VRNT.

Az évek telnek és mindig több tapasztalattal tudunk emlékezni hőseinkre. Hőseinkre, akik a legtöbbet, az életüket adták a szabadságért, a családjáért, a magyar nemzetért. Voltak, akik fegyverrel a kezükben szolgáltak vagy a családi konyha körül dolgoztak, és olyanok is, akik tollal a kézben szakadatlanul az

igazságra emlékeztettek minket. Életünket Istentől kaptuk, Jézushoz tartozunk, hogy jó gyümölcsöt hozzunk, Isten dicsőségére. Ez a mi feladatunk.

A hőseinkre való emlékezés fontos szerepet játszik számunkra, hogy erőt merítsünk példaadó életükből. Már nem is annyira az ő nevüket soroljuk fel, hanem Istennek adunk hálát életükért és Jézus ígérete hangzik fel szívünkben: „Atyám házába megyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök és magammal viszek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok”. Ameddig ez bekövetkezik, nekünk munkálkodnunk kell, fel kell ruházzuk magunkat jó cselekedetekkel, hogy Jézus megismerjen és az Atya előtt magának tudjon vallani minket.

Emlékezzünk Hőseinkre, mártírjainkra és az általuk képviselt eszmékre. Ha ehhez tartjuk magunkat, megtart bennünket a Magyarok Istene. Pünkösöd napján imáinkban kérjük a Szentlelket, hogy legyen velünk, erősítsen, vezessen és védjen minket, hogy a Magyar Keresztény Nemzetünk virágozzék, Isten dicsőségére. (Dobozy István)

A rövid műsor keretében Czár László felolvasta Wass Alberttől az „Üzenet haza” című verset, Hubbard Zsuzsa énekelt, Varga Ramóna készítette a videófelvételt és Nt. Szabó Attila mondott ünnepi beszédet Trianon 100. évfordulójára:

-Tisztelettel köszöntjük a megjelent ünneplő közönséget, s mindenkit, aki most a képernyő előtt emlékezik az immár kerekén 100 évvel ezelőtt történt tragédiáról, ami nekünk, magyaroknak 1000 éves európai történelmünk legsúlyosabb veszteségét jelenti. Az I. világháborút lezáró rendkívül igazságtalan békediktátum legnagyobb kárvallottja Magyarország volt.

100 év kereszthordozására emlékezünk ma itt Adelaide-ben, hiszen 100 évvel ezelőtt bizony kegyetlenül elbánt velünk a történelem, illetve azok, akik akkor történelemcsinálók voltak. Magyarország területének 71 %-át és lakosságának 58%-át veszítette el. Kimondani is szörnyű s lelkileg ma is megpróbáló.

És ma mégis itt vagyunk és meggyújtjuk az emlékezés gyertyáit, mert úgy érezzük, hogy az emlékezéssel tartozunk önmagunknak, tartozunk a csonka Magyarországnak, az elszakított területeken még mindig reménykedő magyarjainknak, tartozunk a világ népeinek, akik vajmi keveset tudnak a mi fájdalmunkról. És most hogyan tovább, tehetjük fel a kérdést. Beletörődve együtt élni a veszteség fájdalmával? Vagy nem gondolni rá, elengedni, felejtetni? Ez volna a legkönnyebb talán. Íróink, költőink véleménye azonban ma is útmutató. Többen megfogalmazták a trianoni sorstragédiánkhoz való viszonyulást, s elsősorban nem a feledést ültették el hallgatóságuk fülébe. József Attilával valljuk, hogy nem, nem, soha. Nem mondunk le, nem törődünk bele. Nem engedjük el azt, amit mi 1000 éves magyar államiságnak tudunk. Nem alkudhatunk meg az igazságtalan döntéssel, mert ha ezt tennénk, akkor elfogadnánk és megerősítenénk mindazt, amit idegen hatalmak ránk erőszakoltak. Ezt nem tehetjük. De nem is keseredünk bele az országvesztés évszázados tragédiájába, hanem lelki erőt merítünk a szenvedésből, s valljuk, hogy romon is terem virág. A nemfelejtés köveiből a nemzeti összetartozás alapját alkotjuk meg. Mi itt maroknyian magyarok, s otthon azok, akik tovább viszik a nemzet megtartásának zászlaját.

Emellett valljuk, hogy tovább kell élni, álmodni, remélni, dolgozni azért, hogy Trianon sebeiből meggyógyuljunk, ha kell, erőt merítsünk s a mindig rendelkezésre álló lehetőségekhez mérten építsük újjá akár határokon átívelve magyar közösségeinket. Az összefogás, egymás szeretete, megértése, számon tartása, segítése – ez tud kiemelni minket a beletörődés reménytelenségéből.

Juhász Gyula: Trianon című verse kezdő és záró soraival zárom rövid beszédemet.

“Nem kell beszélni róla sohasem? De mindig, mindig gondoljunk rá.”

Halálozás

Jelentéseket kaptam, hogy Dankó Ferenc élettársa április 11.-én, v. Lakatos Kálmán volt osztálytársa, nagylaki Rátz Dezső május 10.-én, és Scheer Jutka ismerőse, néhai Kocsis László csendőr felesége elhunytak. Adjon Nekik a Jó Isten örök nyugalmat.

Fodor Jenő emlékére

Előző számunkban közöltük franciaországi csoportunk vezetőjének, Fodor Jenőnek elhunytát. Kérésemre felesége küldte Róla az alábbi méltatást:

Kedves Gergely!

Mindenekelőtt köszönöm kedves szavait. Sajnos a járvány miatt még nem tudtunk elmenni Erdélybe, de talán ősszel hazavihetjük férjem hamvait eltemetni a koronkai temetőbe szülei mellé...

Igyekszem eleget tenni kérésének egy pár mondat erejéig.

Jenő 1938. január 8-án született Marosvásárhelyen, ahol akkor már „román világ” volt - ahogy mi azt mondani szoktuk - az 1920-as szégyenletes békediktátum után. Erdélybe, magyar ősökkel román állampolgárnak született. 1973-ban menekült el a kommunizmusból, Ceausescu sovinszta kommunizmusából, s Franciaországban telepedett le mint politikai menekült. Amikor már lehetett, visszahonosítást kért és meg is kapta a magyar állampolgárságot: 2012-ben Párizsban a magyar nagykövettől vette át a honosítási okiratot meghatottan és boldogan.

Itt nagyon hamar bekapcsolódott az emigrációs életbe és büszke volt arra, hogy két keze munkáját adta a Párizsi Magyar Katolikus Misszió felújításához.

Már a 80-as években belépett az MHBK-ba is, mert ennek a szervezetnek a múltja, szellemisége és tevékenysége állt legközelebb egyéniségéhez. Először aktív tagja, majd titkára volt a szervezetnek, majd a „nagy elődök”, Dr. Szén József és vitéz Breznay Péter távozása után 2000-től a franciaországi csoport vezetője lett. Céljának tartotta a tagok összefogását és a többi magyar szervezetekkel az együttműködést. Vállalt feladatát szívvel lélekkel teljesítette, nyugodt, okos, nagyvonalú személyiségével elismerést, tiszteletet váltott ki bajtársai és a magyar közösség körében. Mi sem jobb példa erre, mint hogy Borbás Károly (*korábbi főszerkesztőnk – a szerk.*) vitézi rangra javasolta. Képviselte az MHBK-t a különböző rendezvényeken. Éveken keresztül az MHBK nevében szervezte meg a Március 15-i megemlékezéseket méltó hangulatban. A Hadak Útján újság szétküldésekor mindig körlevelet is mellékel, amiben tudatta a bajtársakkal a magyarországi helyzetet, elemezve a nemzetközi politikai események magyarországi kihatásait is. Munkájáért Simonyi László MHBK központi vezető 2008-ban az MHBK Arany Érdemrendjével tüntette ki.

Közben ugyanilyen odaadással vett részt a Magyarok Világszövetsége munkájában, mint az etikai bizottság egyik tagja.

A leírtakból láthatja, hogy nem volt „harcos” a szó szoros vagy eredeti értelmében, mint nagy része a bajtársaknak, de mély, őszinte elkötelezettség volt benne a Nemzet és Magyarország iránt. Lehet, hogy úgy tűnik, hogy ezek az elismerő szavak egy élettárs részéről jönnek, de higgye el, hogy bajtársaktól, honfitársaktól s más szervezetek vezetőitől származnak.

Mint ígértem, a Hadak Útját szívesen továbbra is szétküldöm a franciaországi címzetteknek.

Tisztelettel: Fodor Olga

Az MHBK központi vezetőjének üzenete

Kedves Bajtársak! Augusztusban szokás a Ludovika, azaz a mostani Nemzetvédelmi Egyetem honvédtiszti avatásairól jelenteni és Szt. István első magyar királyunk munkáját méltatni, amellyel a magyarságot a kereszténységbe soraiba vezette és megalapította a Magyar Apostoli Királyságot. Én minden újonnan avatott honvédtisztnek a legjobbakat kívánom, adjon a Magyarok Istene erőt, egészséget és éles eszet hivatásuk eredményes folytatásához! Ők lesznek a Haza legtisztelendőbb szolgái és a mi kötelességünk, hogy mindenben segítsük őket.

Az kétségtelen, hogy Magyarországnak létkérdés volt, hogy a kereszténységet felvegye. Ne feledjük el, amikor a magyarok 896 táján visszatértek Hazánkba, a Kárpát-medencei ősterületünkre, rögtön emlékeztették a környező nem rokon népeket, németet, szlávot és másokat, hogy a hunokra és avarokra hasonlítunk, azokat valljuk őseinknek, akik korábban megmutatták nekik, hogy minket jobb nem félvállról venni. 896 után a magyar behatolások a szomszédos területekre bizonyosságot adtak arról, hogy tényleg a hunok utódai voltunk. Persze azt a hivatalos történetírás elhallgatta, hogy az ún. "rablóhadjáratok" egyik célja az volt, hogy a Német-Római Birodalom által az avaroktól elrabolt kincseinket visszaszerezzük. Egyszóval, meg kellett keresztelkednünk, hogy megmaradhassunk. Ezért volt az, hogy Vajk az István nevet vette fel a keresztségben, és nem az egyik magyar törzs vezérének leányát vette feleségül, hanem Bajor Gizellát, akivel nagyszámú idegen kíséret is jött, éhesen várva és kapva is magyar földet és kiváltságokat. Térítőknak pedig ki más, mint eleve magyargyűlölő német és szláv papok özönlöttek közénk. S mikor meglátták a rovásos botokat, táblákat, *Pogány!* kiáltással dobták azokat tűzbe. Így aztán könnyen el lehetett terjeszteni azt a magyarokról, hogy nincs kultúrájuk, írásuk és történelmük! S ezt még a hírhedt Hunfalvi-hazugság is még jobban belénk akarta verni, majd még akkor is, amikor már a történetkutatás ezeket a hazugságokat többszörösen megcáfolta.

A Szentháromság tana is idegen volt a magyar népnek, az Atya-Fiú-Boldogasszony helyett. Szegény Imre herceg meghalt vadászat közben, de tudjuk, hogy bizonyos tanácsadók neki az askétizmus helytelen fogalmát tanították, és ha lett volna felesége és örököse, talán a magyar történelem kereke is máshogy fordult...

S itt jön a legszomorúbb része a folyamatnak. A Koppánnyal, Ajtonnyal és Gyulával való harcokban "lázadó" magyar harcosok ezrei haltak meg, míg István seregének jórésze idegen katonákból állt. Valahogy mindig elfeledkezünk ezekről a magyar harcosokról, akik valamivel lassabban és inkább a saját útjukon akartak haladni az Új Mennysország felé, de a térítők, az akkori Brüsszel emberei sokkal gyorsabban gyilkolták őket.

Ha annak idején lassabban haladnak a dolgok, a nemzeti öntudat jobban megmaradt volna és mi úgy illeszkedtünk volna Európához, hogy tudtuk volna, hogy már több ezer évvel azelőtt is itt voltunk. Hogy volt múltunk, volt kultúránk, sőt jobb, mint amit akkor belénk akartak verni. Így az Árpád-ház is talán megmaradhatott volna hosszú századokig, s nem lennénk Európa megtűrt népe, hanem mi is lettünk volna elég erősek ahhoz, hogy gyarapodjunk, vezessünk és igazi utódja lehessünk egy nagy, ősi népnek.

Békés, egészséges őszt kívánva, szeretettel, Simonyi László (Chicago)

100 éve született Bodnár Gábor, a kommunizmus alatt betiltott magyar cserkészzet legfontosabb külföldi életbentartója, “Szövetségünk Édesapja”

Azt, hogy most mi nyugaton a cserkészzetünk 110. és szövetségünk 75-ik jubileumát ünnepeljük, nagymértékben Bodnár Gábornak (Miskolc, 1920. szept. 9 – Garfield, NJ, 1996. dec. 22) köszönhetjük. Gábor bá volt 50 éven keresztül a külföldi magyar cserkészzet vezetője, az 1946-os kezdettől egészen haláláig. Így nemcsak szüleitek, de sok esetben nagyszüleitek is az ő irányítása alatt voltak magyar cserkészek.

Gábor bá szülővárosában, Miskolcon kezdte cserkészéletét, amikor 15 éves volt. Még abban az évben őrsvezető lett, a következő évben rajvezető. Húszéves korában már cserkészcsapatot vezetett és őrsvezetőképző tanfolyamot vezetett. Két évre rá, 1942-ben, az Országos Cserkész Nagytanács tagja lett. De ekkor Magyarországon már háború volt, és Gábor bát behívták katonának. Minden szabadságát ez alatt is cserkészkedéssel töltötte.

A háború végén Gábor bának, mint huszárfőhadnagynak katonai egységével együtt menekülnie kellett. Németországba került, ahova a II. Világháború végén több százezer magyar menekült került. Ők voltak a dípí (Displaced Persons). Barakk-táborokban éltek, sok család együtt egy-egy nagy teremben, ahol pokrócból vagy papírból próbáltak maguknak kis „szobát” elkülöníteni. Mindenüket elvesztették, munkájuk nem volt, nem tudták mi lesz a jövőjük, visszamehetnek-e hazájukba, vagy tovább kell-e menekülniük. Nagyon nehéz idők voltak.

Ilyen körülmények közt kezdték a korábbi cserkészvezetők, köztük Beodray Feri bá és Chászár Ede bá, összeszedni a gyerekeket, őrsöket alkotni. Ekkor kapcsolódott Gábor bá is a munkába. A Főcserkész, kisbarnaki Farkas Ferenc mellett megszervezte a szövetség központját, és az Ausztriába, Németországba, Franciaországba és más országokba emigrált magyar cserkészeknek ő lett a Vezetőtisztje. Tizenegy fiatal cserkészvezető társával 1947 novemberében megalkotta a „Hontalan Sasok” őrsét. Ő volt az „Apa Sas”. Új csapatokat, kirándulásokat, táborokat szerveztek. Főleg azonban a vezetőképzésre tették a hangsúlyt, mert tudták, hogy a barakk táborokból előbb-utóbb továbbvándorolnak a családok. Négy év alatt 44 vezetőképző táborot tartottak! Így, amikor 1947-ben megindultak Európából a tömeges emigrálások messzi kontinensekre, kiképzett vezetők már tudták, hogyan kezdjenek az új városaikban cserkész őrsöket és csapatokat szervezni.

Megalakulásukkor a magyarságért való harcban jelölték meg a feladatukat, majd igazi vérszerződést kötöttek egymással. Kovácssy Marianne (Melbourne), aki személyesen ismerte az összes Hontalan Sast, ezt így írja le: *“A kivándorlás előtt a Hontalan Sasok (most már 14-en) egy tábortűznél tettek fogadalmat, hogy a magyar cserkészzetet segítik, támogatják, bárhol kerülnek a nagyvilágban. Így indult a menekült magyar cserkészzet Észak-Amerikában, Kanadában, Dél-Amerikában és Ausztráliában. Mindenütt az indító és első szervező egy „hontalan sas” volt.”*

Gábor bá 1949-ben feleségül vette Jámbor Ágnes, vezetőtársainak, Lajosnak és Pálnak húgát. Családjával 1951-ben az Egyesült Államokba vándorolt, és a New Jersey-i Garfielden telepedett meg. Otthonuk lett a Szövetség központja. Innen szervezte meg Gábor bá a cserkész körzeteket, aztán a kerületeket, a vezetőképző táborokat, először mint a Szövetség vezetőtisztje, majd 1961-től kezdve mint ügyvezető elnök. Egyik fő célja volt a négy világrész magyar cserkészeinek összefogása és a szövetség egységének megtartása. Ezért állandóan levelezett a világ minden táján élő cserkészekkel (akkor még nem volt e-mail), rendszeresen látogatta a csapatokat Dél-Amerikában, Ausztráliában és Európában is, nemcsak az észak-amerikai kontinensen. Minden cserkész nevét ismerte, mindenkinek a sorsa érdekelt. De nem csak az volt fontos számára, hogy személyesen ismerje a cserkészeket. Azt

akarta, hogy akár hol van is a csapatuk, egyforma próbákat végezzenek, akár őrsi összejövetelen, akár az őrsvezetői vagy a segédtszti táborban vesznek részt. Ezért vezető társaival együtt a magyarországi próbákat átírták, modernizálták, de úgy, hogy megmaradjon az alap: a krisztusi tanítás és a magyar kultúra. Ugyanígy kidolgozták a vezetőképző táborok feladatait, mindig szem előtt tartva, hogy minden világrészen használhassák a csapatok. Gábor bá élete végéig minden vk. táboron résztvett, ő volt évekig a cserkésztiszti tábor parancsnoka. Ugyanakkor az évek során nagyon sok cserkész és magyarságismereti könyvet írt, sőt évekig szerkesztette a Magyar Cserkészt és a Vezetők Lapját is, családja segítségével.

Gábor bá utolsó nagy munkája a kárpát-medencei cserkészlet újjá szervezésében volt. 1988-ban, amikor már nyilvánvaló volt, hogy rendszerváltozás és demokrácia lesz, elment Magyarországra és meghívott ifjúsági vezetőket Fillmore-ba. Ezután több vk. táborot szervezett Európában, ahova már a Kárpát-medence összes országából jöttek vezetők. Ugyanakkor szövetségünk nevében minden országnak több ezer példány cserkészkönyvet küldött. Ezzel a nagy segítséggel tudott újra beindulni a magyar cserkészlet Magyarországon, Romániában, Szlovákiában, Ukrajnában és Szerbiában, ahol a kommunizmus alatt 50 évig tiltva volt a cserkészkedés. Szülővárosa cserkészei hálájukat avval fejezték ki, hogy parkjukat őróla nevezték el.

Gábor bának igen gazdag, aktív élete volt. Valóban a szövetség motorja volt. Rendkívül jó szervező, élete végéig a cserkészletünkért dolgozott. Ennek eredményét a mai jubileumi táborokon láthatjuk, ahol négy világrész magyar származású cserkészei táboroznak együtt és ugyanazokat a próbákat teszik le, ugyanazokat a népdalokat éneklik.

De Gábor bá elsősorban valódi nevelő volt. Szerette a gyerekeket, fiatalokat. Tudta, mire van szükségük. Szigorú volt, de ugyanakkor emberi. Megkövetelte a minőséget, és mindig a cserkészek érdekében döntött. Nélküle nem lenne KMCSSZ, sok ezer fiatal és felnőtt magyar, aki azért lett jobb, emberebb és magyarebb, mert volt cserkészlet, mert volt Bodnár Gábor.

A háború végén, amikor hazájától elbúcsúzott, fogadalmat tett, hogy amíg él a magyarságot szolgálni fogja minden erejével. Ezt a fogadalmat élete végéig betartotta. (NKJ)

A forrás (apró módosításokkal): <https://www.facebook.com/kmcssz/posts/1958514760933004/>

Forrai Zsuzsa (1941-2020. július 28)

A torontói magyar Szt. Erzsébet Plébánia hétvégi iskolájának tanára, több magyar szervezet önkéntes segítője életének 79. évében Torontóban elhunyt.

Hosszú éveken át az MHBK tagja és anyagi támogatója volt. Mint kimagasló pedagógus, Zsuzsa az első osztályos nebulókat nemcsak a betűvetés rejtelseire, hanem vallásos és hazafias érzések ápolására is tanította. A nemzeti és iskolai ünnepek rendezője és az MHBK Hősök Napja megemlékezéseinek is tevékeny segítője volt a versmondók és énekesek fáradhatatlan szervezésével. A rendezvények utáni

fogadásokhoz is bőkezűen járult hozzá.

Amikor Magyarországra látogatott, rokonainak, barátainak és volt osztálytársainak magyar zászlót és Nagy Magyarországot térképet ajándékozott. Azt kérte tőlük, hogy ne a garázsban tárolják, hanem hazafias ünnepeken tűzzék ki őket a házuk falára.

Halála nagy veszteség a családjának, barátainak, az iskolának, a magyar közösségnek és az MHBK tagjainak is. Zsuzsa, nem éltél hiába, kötelességtudásod, hazaszereteted példa az utódok számára! A Jóisten adjon békés megérdemelt nyugalmat az Örök Hazában.

Borbás Erzsébet

A Melbourne-i Station Pier-i magyar emlékmű

Kövesdy András és Éva küldték az alábbi beszámolót Melbourne-ből.

A helybeli magyarok régóta szerettek volna egy közterületen álló 1956-os emlékművet, mely végülis a kikötő Station Pier részén kapott helyet. Ez azért is kitűnő helyszín, mert annak idején, 1948 és a hetvenes évek között ide érkezett meg hajóval sokezer magyar menekült, s ezzel kezdődött el életük új fejezete Ausztráliában, mely szeretettel fogadta őket, miután a kommunizmus rabságából kiszabadultak. Az alkotás tehát nemcsak dicsőséges Szabadságharcunkra emlékeztet, hanem a magyarok hálájának kifejezője is azért, hogy az ország megfogta kezüket a történelem keserves pillanataiban.

Az emlékművet 2017. március 18-án avatták fel, az eseményen a vendégseregen kívül sokan vettek részt az ausztrál hatóságok részéről is, ami annak is eredménye, hogy a magyarok érkezésük után igencsak megállták helyüket. S olyanok is eljöttek, akik sok évvel ezelőtt maguk is e helyen szálltak partra.

A megvalósítás feladataira Bakonyi Péter főkonzul, és Kövesdy András és Éva vállalkoztak. A tervezésre a helyi építésmérnököt, Zágon Lajost kérték fel, aki már sokszor bizonyította szakértelmét, hiszen a Melbourne-i Magyar Központ hősi emlékműve és az ottani Szt. István templom, valamint a Bendigoban található, "Az 1848-49-ben leverett szabadságharc után Ausztráliába kivándorolt magyar honvédek emlékére" készített emlékmű is az ő nevéhez fűződik.

A bronz emléktábla fényes fekete gránittömbre került, az alábbi szöveggel:

*In grateful recognition to Australia
from those who first set foot on this land at this place
in the 1940s to the 1970s, seeking refuge and promise of a new beginning.
The Hungarian Community, Melbourne 2016*

Bakonyi Péter, Zágón Lajos, Sandra Khazam (Art & Heritage Team Leader, City of Port Melbourne),
Kövesdy András, Kövesdy Éva (fotó: Kövesdy)

*Zágón Lajos, volt waldwerkei diák tervezte azt az emléktáblát is, mely Passauban, a Klosterkirche Niedernburg templomban, Bajor Gizella nyughelye mellett emlékeztet az 1945 után Passau-Waldwerkében működött híres magyar menekültgimnáziumra. Ebben a “DP-s” (displaced persons) táborban magyarok ezrei találtak ideiglenes menedékre, miután a szovjet invázió elől a háború végén nyugatra kényszerültek. – a szerk.

Elhunyt Dömötörffy Zsolt

Forrás: Bocskai Rádió, Cleveland

Fájó szívvel tudatjuk, hogy Dömötörffy Zsolt, szeretett férj, családapa 2020. július 29-én, 79 éves korában visszaadta lelkét teremtőjének.

Dömötörffy Zsolt 1941. február 12-én született Budapesten. Zsolt, szüleivel együtt, mint a DP generáció menekültje 1945-ben, 4 éves korában hagyta el Magyarországot. A Németországi plattlingi lágerből 1951-ben érkeztek az Egyesült Államokba és azóta itt, Clevelandben élt.

Tanulmányait katolikus iskolákban végezte. A középiskolát a híres Saint Ignatius fiú gimnáziumban járta, majd az egyetemi tanulmányait 1962-ben fejezte be matematika és fizika szakon a John Carroll Egyetemen. A mesteri diplomáját is ugyancsak John Carroll Egyetemen szerezte meg két évvel később. Ezt követően a posztgraduális diplomát szerzett az Ohio State Egyetemen.

1964-től 2008-ig főiskolai matematika tanár volt. Tanított többek között a Cuyahoga Community Collegeban, a Lorain Community Collegeban, Cleveland State Egyetemen és Toledoi Egyetemen. Specialitása a statisztikai számítás volt, így 1979-től 1992-ig az Ohioi Lottó Bizottság tanácsadójává választotta.

1972-ben kötött házasságot Matavovszky Évával és három gyermekük született.

Fiatalkorától aktív tagja volt a clevelandi magyar életnek, de ez még inkább jellemző lett 2008-tól, miután nyugdíjba vonult. Több clevelandi magyar szervezetnek volt vezetőségi tagja, mint például a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének, a Magyar Társaságnak és a Clevelandi Magyar Múzeumnak.

Teniszezett és nagy zenerajongó és operett kedvelő volt. 12 évig tanult zenét és rendszeresen járt operaelőadásokra és komolyzene koncertekre. A clevelandi Szent Imre római katolikus templom kórusának volt tagja.

2016. november 13-tól a Bocskai Rádió Dalok Szárnyán operett műsor rovat szerkesztője, melyet ez év márciusáig nagy szakértelemmel vezetett, így nagyon sikeres rovat volt a hallgatók között.

Szeretett barátokkal lenni. Pozitív optimista hozzáállását hiányolja családjá és barátai.

Gyászolja felesége Dömötörffy Éva, gyermekei Éva, Katinka és Tamás, valamint 7 unokája.

Gyászmiséje 2020. augusztus 15-én délután 1-től lesz a clevelandi Szent Imre templomban. Virág helyett adományokat fogadnak a Szent Imre templom vagy a magyar cserkészlet (CSBK) javára.

Nyugodalma legyen csendes, emléke áldott!

Nemzeti ünnep Kölnben

Magyarország fő védőszentjére, az államalapításra és a Vitézi Rend fennállásának 100. évfordulójára emlékeztünk Kölnben a Szent Apostolok bazilikában (a kölni magyar szentmisék otthonában – a szerk.) augusztus 23.-án. Az ünnepi program szentmisével kezdődött a román kori székesegyházban, amit Lukács József plébános celebrált. A mise után ünnepi koncertet hallhattunk, a kolozsvári Flauto Dolce együttesel és Hegyi Gábor barokktrombita-művésszel.

A szigorú higiéniai előírások miatt a koncert és szentmise közönsége maximum 50 főben volt meghatározva, és előre kellett regisztrálni az érsekség honlapján. A rendezvényt a BUOD mint társrendező támogatta.

A műveket korhű hangszereken szólaltatták meg a művészek, két furulya, csembaló (egyes darabokban orgona) és barokk trombita felállással. Hallhattunk erdélyi táncokat a magyar zenetörténet egyik legfontosabb barokk összefűzött kolligátumából, a Kájoni kódexből, és trombitadarabokat a 17. századi soproni Strak-féle virginál könyvből. A magyar szerzők mellett az olasz barokk zene nagy mestere, Giuseppe Torelli trombitaszonátája és Girolamo Fantini balettja is felcsendült.

vitéz Hegyi Gábor országos törzskapitány, Németország

Lipcsey Vajda István tb.kapitány, a HOHE Ellenőrző Bizottsága elnöke (Budapest):

Emlékezzünk Kékessy Györgyre

Elhunyt Kékessy György (1935-2020), Tiszafüred nagyrabecsült díszpolgára, György bátyám
(s lapunknak is többszöri szerzője – a szerk.)

1956. október 23-án éppen Pestszentlőrincen a tűzér laktanyában szolgált mint szakaszvezető. A szovjet tankok elleni harcban a laktanya megsérült. Elhagyva a laktanyát barikádokat épített társaival és így vette fel a harcot a beözönlő szovjet tankok ellen. A hatalmas aknazápor után megsemmisülve el kellett hagyniuk az állásokat a túlérővel szemben. 1956 novemberében el kellett hagynia az országot, Ausztriába, majd onnan Amerikába került. 1957 januárjában ott besorozták a híres 'Screaming Eagles' 101 Division hadosztályba, ejtőernyős kiképzést kapott, ahol 40 magyar fiú is szolgált.

Leszerelés után folytatta egyetemi tanulmányait, okleveles környezet- és tájépítő mérnök lett, a Mérnöki Kamara tagja. Évtizedes, sokoldalú közéleti tevékenységet folytatott a Los Angelesi magyar közösség életében, és ő alapította az azóta is sikeres Kárpátok Népi Együtttest. 1983-tól a Johannita lovagrend tagja.

1997-ben a honvágy hazahívta szülővárosába, Tiszafüredre. Több évig a Tiszafüredi Református Egyházközség főgondnoka. György bátyám számos egyesület, kuratórium és szövetség tagja volt. 2016. július 16-án Tiszafüred díszpolgári kitüntetését vehette át a város polgármesterétől, így most az egész város gyászolja. Temetésén Labocsa György, a Johannita lovagrend káplára búcsúztatta, jelen voltak Tőkés László püspök, Varga Mihály pénzügyminiszter, valamint Szabó Tamás tiszafüredi elnök, mind Johannita tagtársai. Legyen emléke áldott és nyugodjon békében.

Magyaródy Szabolcs (Hamilton, Kanada): Kihúzni..... Futni..... El!

Nagyszerű, boldogságot jelentő vezényszavak voltak ezek sok fiatal cserkész-kamasznak. Sokan voltunk, akik már tizenéves korunkban elhatároztuk, mindenáron repülők leszünk. Így volt ez a Mátyás Gimnázium (Budapest I. ker. Ilona u. 4) 160-as sz. cserkészcsapatának tagjai között is. A Hunyadi László raj vezetője, Czöndör Pista bá' is buzdított bennünket. Nem mintha sok buzdításra lett volna szükségünk, de segített elhatározásunkban.

Volt a csapatunkban egy Kemény Sándor nevű öregcserkész, akiről tudtuk, a Hármashatár-hegyre szokott kijárni vitorlázni. Gyakran látogatta a gimnázium alagsorában lévő cserkészotthonunkat, szorgalmasan barkácsolt, rendszerint fából épített valamit. Egyszer megkérdezett néhányunkat, akarunk-e repülni? Ha igen, akkor vasárnap (igazolt mise után) jelentkezünk nála a Hármashatár-hegyi vitorlázó telepen. Csak egy szülői beleegyezést kellett vinnünk, a repülésünk engedélyezését.

Már tudtam, ebből baj lesz. Lett is. Édesanyám türelmesen végighallgatott, majd szép szelíden kijelentette, ha repülni akarok, (az akkori gyermeknevelési rend szerint) ad egy akkora pofont, hogy a falnak repülő. Egy fia van, nem akarja elveszteni! Szerinte minden repülő előbb-utóbb lezuhan vagy kitöri a nyakát. Tehát felejtsem el a repülést!

Lógó orral ugyan, de vasárnap megjelentem, barátaimmal együtt a Hármashatár-hegyen. Ők lobogtatták a szülői engedélyt. Szépen sunyítottam, igyekeztem elkerülni Sanyi bá tekintetét. Sikert is valahogyan. Közölte velünk, kemény munka áll előttünk, míg a mellettünk elsuhanó nagyteljesítményű vitorlázó gépekre kerülünk, s nem is mindenki. Azzal levezetett bennünket az alsó lankás hegyoldalba, ha jól emlékszem a Vöröskővár alá, ahol egy furcsa tákolmányt láttunk. Zögling iskolagép volt az Istenadta. Szárnya volt ugyan, de teste csak két szál vékony gerendából állt és egy farokból. Fülke nem volt, csak az orrában egy ülés, botkormány, és pedálok. Amint kiderült, az utóbbiak ki voltak kötve, tehát nem voltak használhatók. Mindjárt fel akartunk ülni, de arról szó sem lehetett. Csak azok ültek a „trónra”, akik már előttünk érkeztek s régebbi tagok voltak.

A gép előtt kétoldalt sorbaállítottak mindenkit a soros „pilótán” kívül. Akkor vettük észre, hogy a földön egy kétágú, vastagabb gumikötél fekszik kiterítve. Nos, azt kellett megfognunk, a vezényszóra előresétálva először egyenesbe hozni, majd futva kifeszítettük a gumikötelet. Amikor a kötélen megfoglaltunk, az El! vezényszóra elengedett valaki a horoggal tartott gépet. Az megugrott s egy kicsit a levegőbe emelkedett, repült vagy húsz métert, majd csúszva megállt. A pilóta, boldog mosollyal az arcán kioldotta magát és leperdült a faülsőről. Mi pedig felkaptuk a gépet és felcipeltük a kiindulási pontra.

Aztán jött a következő: Kihúzni, futni, el... és a cipekedés... Ez ment egy jó darabig, amíg végre rám került a sor. Mivel vékonyka legény voltam, még egy kis homokzsákot is raktak az ülés alá, nehogy Bécsig repüljön velem a gép. Végre eljött a pillanat! Elhangzott a három vezényszó és én életemben először REPÜLTEM. Igaz csak kb. 3 métert, mert a csúzlit nem húzták ki nagyon. Csak a csúztatáshoz akartak szoktatni. Fél napi cipekedés, futás után másodszor is rám került a sor, mikor is repültem vagy 10 métert. Még egyszer sikerült „átvernem” Sanyi bát, de harmadszorra meg sem próbáltam. Így ért véget a repülő pályafutásom...

Azaz nem egészen, mert a reményt nem adtam fel. Nem szokásom! Vörös Öcsivel (Miklós) és Rózsa Ferivel a Repülő Alapot vettük célba. Feri csak mérsékelt lelkesedéssel tartott velünk néha, nem lelkesedett igazán. Sokat hallottunk, olvastunk a Repülő Alap vizsgáiról, így jól felkészültünk az orvosira. Kijártunk a Vurtsliba az Angol parkba, az Elvarázsolt Kastélyba. Ott pörögtünk a forgószékeken jobbra és balra, átrohangáltunk a forgó hordón, sokszor ültünk az ingán is. A végén készen álltunk a legkeményebb egyensúly vizsgákra is.

Ebből sem lett semmi. Mi nem, de Rózsa Feri mégiscsak repülő lett, Öcsi és én viszont nem. Feri lelőtték, 1944 novemberében már otthon lábadozott, mikor találkoztam vele. Könnyezve búcsúztunk, tudtuk, soha többé nem fogjuk látni egymást. Az ostrom után a Vérmezőn találták meg tépett véres zubbonyát. Öcsinek is nyoma veszett...

A sors szomorú tréfákra képes. Talán 2017-ben, otthon lévén halottak napján, Anyámék kolumbáriumát látogattam meg a Farkasréti temetőben. Visszafelé eltévedtem, s hirtelen egy sír állított meg. Volt egy őrstársam, akivel korán megszakadt a kapcsolat. Megdöbbenve olvastam: Hanusz Ödön, repülő hadnagy, meghalt 1956-ban. Dönci soha sem akart repülő lenni... Aki felkeltette bennünk a repülés iránti vágyaimkat, Czöndör Pista bá, tűzér zászlós, ő is ott nyugszik. A Tisza mentén, amikor a szovjet katonák átkelve a folyón lerohanták az előtte lévő gyalogságot, parancs ellenére nem vonult vissza a megfigyelő állásából s a végén már magára irányította a nyírbátori ütegének tüzeit. Rokonai szekéren hozták haza Farkasrétre.

Itt Hamiltonban ketten fájlalták kissé szívemet. Hűséges, jó barátom Déry Nagy Lajos, C-vizsgás, másik jó barátom és a tervezőirodai főnököm, Bolyos Bandi pedig ezüstkoszorús vitorlázó volt. Kíméletből, nem sokat beszéltek élményeikről... Igazi jó barátok voltak...

Őszinte részvétünk Ratkay Zoltán Imre úrnak, a HOHE mosonmagyaróvári vezetőjének

Együttérzésünket fejezzük ki Zoli bátyánk felesége elhunyt alkalmából, akit a Jóisten nyugosztaljon. Zoli bátyánknak pedig adjon megnyugvást és még sok nyugodt, tevékeny évet, mind a magánéletben, mind a mosonmagyaróvári HOHE keretein belül, beszámolóit pedig továbbra is várjuk!

A szerkesztő

Ratkay Zoltán Imre: Trianonra és Szent Lászlóra emlékeztünk Mosonmagyaróváron

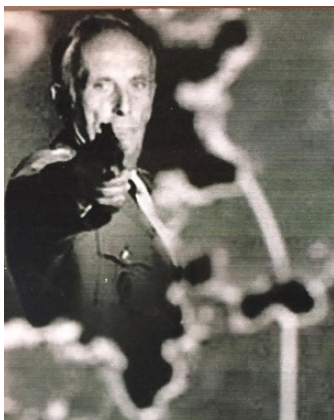
A mosonmagyaróvári HOHE csoport is koszorúzott a Trianoni keresztnél a 100. évforduló alkalmából. Sajnos ez a vírus minden ünnepünket tönkretette, igaz, száz éve még jobban szétszedtek bennünket...

Mosonmagyaróvár

v. Benedek Ferenc búcsúztatása

Életének 95. évében elhunyt a M. Kir. "Zrínyi Miklós" Honvéd Gyalogsági Hadapródiskolát végzett hadnagy, mesteredző. Búcsúztatása a Farkasréti temető Makovecz ravatalozójában történt. A Magyar Öttusa Szövetség, Csepel önkormányzata, Tiszafüred városa illetve a Csepel Öttusa és VSE saját halottjának tekinti. Búcsúbeszédet tartott Balogh Zoltán református püspök. A végtisztességet lerovók között jelen voltak egykori iskolatársai, Dr. Boros Péter volt miniszterelnök és Dr. Molnár Dezső.

lovag Kenyeres Dénes nyá. alezredes jelentései Kecskemétről:

Emlékezés a hősökre Kecskeméten

Az idén rendhagyó módon történt a Hősök napi megemlékezés a hős városban, a koronavírus- járvány miatt bizonytalan volt az ünnepség megtartása. De néhány nappal előtte a magyar kormány engedélyezte a kültéri csoportos megemlékezéseket is.

2020-ban nálunk a Hősök napjával kapcsolatban elmaradtak a temetői rendezvények. Május 31-én, a Kecskemét főterén 2007 óta álló II. világháborús Emlékműnél tartottunk ünnepséget, amelyet a HOHE, a Történelmi Vitézi Rend és az 1956 Magyar Nemzetőrség Kecskeméti Parancsnokság közösen szervezett.

A Himnuszt követően e sorok írója üdvözölte a megjelenteket s mondott emlékező beszédet. Kiemelte, hogy a magyar történelem során számos kiemelkedő király, hadvezér és államférfi vezetésével hazánk túlélte mindenféle megpróbáltatást és sorscsapást. Számtalan hőstettet hajtottak végre a magyar katonák, a várak és végvárak védői. Hitük szent jelével, a kereszttel a kezükben buzdították harcra honvédőinket a tábori papok és szerzetesek. De asszonyaink közül is jó néhányan beírták nevüket a históriánkba.

A beszédet követően a HOHE nevében Kenyeres alezredes, a Történelmi Vitézi Rend képviselője v. Tiszavölgyi István törzskapitány, v. Vörösváczky Csaba székkapitány és rend jelenlévő tagjai helyeztek el koszorút az Emlékműnél. Szózat zárta a rendezvényt. Szabó Sándor tárogatón kísérte a Himnuszt és a Szózatot.

Megemlékeztünk Petőfi haláláról

A HOHE és a Honismereti Szövetség helyi szervezete rendezésében, 2020. július 31-én megemlékezést tartottak Kecskeméten, Katona József szülőházában, Petőfi Sándor hősi halálának 171. évfordulóján.

Kenyeres Dénes nyá. alezredes, a HOHE területi szervezet elnöke a költő utolsó napjait elevenítette fel a népes hallgatóság előtt. Kiemelte, hogy Bem József tábornok megtiltotta Petőfi számára, hogy részt vegyen a segesvári ütközetben, de a költő ennek ellenére, polgári ruhában, fegyvertelenül jelen volt a csatatéren. A menekülése során bekerítették a magyarok jobbszárnyát. Petőfi is menekült, de a kozákok hátulról pikával ledöfték. Az előadó Petőfiről készült képeket és egyéb relikviákat is bemutatott előadás közben.

Székelyné Kőrösi Ilona a költő kecskeméti kötődéseiről, a városban lévő emlékhelyekről emlékezett meg. A gyermek Petrovics ugyanis 1828-31 között, három évig a hős városban koptatta az evangélikus iskola padjait. Később pedig vándorszínészként is szerepelt a városban. Bajtai Mária tanárnő pedig Petőfi által írt versek közül szavalt néhányat. A rendezvényen jelen voltak a HOHE tagjai is.

Megújult a tábori püspök síremléke

A hős városban közös munkával felújították Révész István római katolikus tábori püspök síremlékét. 2020. augusztus 17-én a Szentháromság temetőben ünnepélyes külsőségek között szentelték meg.

Révész Istvánt (1862-1929) teológiai tanulmányait követően 1885. július 18-án szentelték pappá. Több helyen teljesített papi szolgálatot. 1906 és 1928 között pedig Kecskeméten, a Nagytemplomban végezte hivatását. Révész példamutató életet élt, a puszták apostolának is nevezték, hiszen a tanyavilágban élő híveinek a lelki gondozására is jelentős figyelmet fordított.

Papi munkássága, addigi életútja és jelentős szervezeti tevékenysége alapján az államfő 1928. március 20-án kinevezte római katolikus tábori püspökké. Június 3-án pedig a váci püspök Kecskeméten szentelte püspökké. Sajnos 1929. január 18-án meghalt. Budapesten lett eltemetve. De a volt hívei kívánságára a hamvait 1939-ben hazaszállították.

A Wojtyła Barátság Központ kezdeményezésére a volt tábori püspök síremlékét és környezetét teljesen felújították és márvány síremléket kapott. Dr. Finta József érseki helynök, plébános szentelte fel az új síremléket. Dr. Szeberényi Gyula alpolgármester és Gyenesi József levéltár-igazgató mondott beszédet. A

megemlékezés végén a város nevében dr. Szeberényi és dr. Finta helyezett el koszorút.

Repülők Napjára emlékeztünk

A Magyar Repülők Napja alkalmából koszorúzással egybekötött megemlékezést tartottak 2020. augusztus 18-án Kecskeméten, a Köztemetőben álló Repülők Hősi Emlékművénél. A Himnusz követően Rácz Szabó Zoltán szavalt. Jenei Barna ezredes, a MH 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis parancsnokhelyettese mondott emlékező beszédet. A szónok kiemelte, hogy első királyunk, Szent István ezen a napon, augusztus 15-én ajánlotta fel országát és a Koronát a Szűzanyának. A magyar repülők is a Nagyboldogasszony oltalmába ajánlották a fegyvernemüket.

Jenei ezredes a beszédében hangsúlyozta a mai repülők felkészültségét, elhivatottságát, valamint azt, hogy a repülők büszkék lehetnek elődeikre. AZ MH 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis nevében Jenei ezredes, a helyi Veterán Repülő Egyesület képviselőjében Örs Ágoston ny. okl. mérnök alezredes, Perger Miklós, Varsányi Mihály alezredesek, a HOHE területi szervezet nevében pedig Kenyeres alezredes helyezte el a megemlékezés virágait. A Szózat és a Takarodó zárta a rendezvényt. A jelenlévő alakulatok, szervezetek képviselői elhelyezték koszorúikat az Emlékműnél.

v. Kakucsy György halálára

A Honvéd Hagyományőrző Egyesület és a Doni Szövetség mély fájdalommal búcsúzott v. Kakucsy György reh. századostól, a HOHE irodavezetőjétől, aki 95 éves korában bevonult a Hadak Útjára. Az előző évben még részt vett a doni harcok színhelyére szervezett kegyeleti látogatáson. A rudkinói II. Magyar Központi Temetőben rótt le tiszteletét az ott elhunyt 19 110 magyar hős honvéd földi maradványai fölé emelt emlékműnél.

Fekete Dénes levele Miskolcra

Kedves Gergely! Két Trianoni anyagot is küldök.

Országos felhívás volt a három gyertya gyújtása ablakainkban június 4-én. Én is megtettem!

2014 óta betegeskedem és többször a rendezvények idején voltam a kórházban. Ezért levélben fordultam a polgármester úrhoz, hogy azt a három rendezvényt, amit én szerveztem, vegye át a város. (Ezeket 2008 óta csináltam.) Sajnos fogynak a tagok, megszűnnek a szervezetek. Hála Istennek átvették. A bombázási rendezvényen ott volt Veres Pál polgármester úr is, így személyesen is megköszöntem neki a dolgot.

Üdvözlettel, Fekete Dénes

Bajtársunknak jobbulást, jó egészséget kívánunk és köszönjük évtizedes munkáját a hagyományőrzés és nemzetvédelem terén! – a szerk.

Fekete Dénes: Megemlékezések Miskolcon

Miskolc MJV szervezésében a Hősök Napján - 2020. május 31-én – koszorúzásra került sor a Hősök temetőjében álló emlékhelyeknél. A város vezetése nevében Varga Andrea alpolgármester és dr. Ignác Dávid jegyző, a közgyűlés pártjai közül a Velünk a város és a FIDESZ-KDNP helyezte el a megemlékezés virágait. A Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség (DBKSZ) Miskolci Csoportjának tagjai - v. Feledy Péter, Fekete Dénes, Gera Sándorné - a Hadifogoly kopjafa előtt tisztelegtek. Díszőrséget a Magyar Cserkészszövetség II. kerülete biztosította.

Fekete Dénes és v. Feledy Péter

A II. világháború alatt Miskolcot a Szövetséges légierő első bombatámadása 1944. június 2-án érte. A város szervezésében 2020-ben ugyanezen a napon került sor a megemlékezésre a Búza téri görög-katolikus templom mellett álló kopjafánál. Az áldozatokért Szemerszki Mihály gk. parókus mondott imát, majd a következő szervezetek koszorúztak:

- a város nevében Veres Pál polgármester, Koczurné Bencs Ilona osztályvezető,
- a Magyar Honvédség városunkban diszlokáló alakulatainak vezetői,
- a DBKSZ Miskolci Csoportja,
- a Helyőrségi Hagyományőrző Egyesület,
- a Nemzetőrség.

Köszönetemet fejezem ki Berdó Gábor úrnak, a DBKSZ elnökének, hogy a Miskolci Csoport részére a koszorúzás anyagi fedezetét biztosította, illetve Donát Erika úrhölgynek – a Polgármesteri Hivatal munkatársának –, hogy a helyi médiában megjelent anyagokat gyűjtötte, rendszerezte.

Aktuális kérdések a II. Bécsi döntésről, 1. (Beküldte és szerkesztette: Borbás Erzsébet)

Nyolcvan éve, az 1940. augusztus 16-tól szeptember 13-ig tartó diplomáciai akciók (bennük a II. Bécsi döntéssel) és részben katonapolitikai cselekmények eredményeként, Észak-Erdély ismét Magyarország része lett, azaz visszatért.

Az 1940. augusztus 16-24-i Turnu-Severin-i tárgyalásnak, az egyes állításokkal ellentétben, volt eredménye: *Románia hivatalosan elismerte, hogy van megoldásra váró etnikai és területi vita. A tárgyalások folytatására előkészület történt.* Erre Kalocsán vagy Budapesten került volna sor.

Ezt követően a különféle tárgyalások, egyeztetések után *a román kormány német-olasz döntőbírásgot kezdeményezett. Ezt a magyar kormány is elfogadta.* A döntőbírásg a megoldás módjáról és mértékéről döntött. Tény, hogy a gyors megoldás elérésében a német-olasz politikai nyomás és a szovjet fenyegetés egyaránt szerepet játszott.

1940. augusztus 30-án hirdették ki a felkért döntőbírók a II. Bécsi döntőbírásg határozatát. *Az ekkor készült jegyzőkönyvben az szerepel, hogy mindkét fél, már a döntőbírásg felkérésnél előre kötelezettséget vállalt a meghozandó határozat elfogadására.* A határozat átadása után *az elfogadást megerősítették.*

1940. szeptember 13-án zárult Észak-Erdély visszavétele. *A terület-átadás során a két hadsereg együttműködött, közöttük fegyveres konfliktus nem volt.*

A II. Bécsi döntés elfogadásáért pedig *Németország garantálta Románia határait. Diktátumról tehát szó se volt. A két ország viszont, bár kényszerűen, tudott együttműködni is.*

Tekinthető-e ekkor Románia vesztesnek? Nem: elérte a német-olasz védnökséget, majd 1941-ben ellentételezésként visszakapta Besszarábiát, Észak-Bukovinát, megszerezte Transnyisztriát is! A magyar és román külügyminiszter a döntőbírói határozatot és mellékletét tudomásul vették. Kormányuk nevében újból megerősítették, hogy végleges rendezésnek elfogadják, és fenntartás nélkül végrehajtják. A Jegyzőkönyv aláírói Ribbentrop, Ciano, Csáky, Manoilescu voltak.

Forrás: Rév Értelmiségi Vitaforum

Cőgerek Napja - Az egykori Hunyadi Alreál diákjaival és tisztelőivel

Beküldte: Zsákai Marietta (Budapest), forrás: koszeg.hu

Hűség az iskolához, Kőszeghez és a bajtársakhoz – június 20-án emlékezünk a Cőgerekre

A Magyar Királyi Hunyadi Mátyás Reáliskolai Nevelőintézet egykori növendékeire, a Cőgerekre emlékeztek 2020. június 20-án, a Dr. Nagy László EGYMI területén található hősi emlékműnél. A Cőgerek napját 2015-ben nyilvánították a város hivatalos emléknapjává (a cőger a német Zögling szóból ered, jelentése: növendék), az 1856-ban alapított, későbbi Magyar Királyi Hunyadi Mátyás Reáliskolai Nevelőintézet emlékére. 1990 óta minden évben összegyűlnek az egykori növendékek által alapított baráti kör tagjai. Sajnos az idei évben, a veszélyhelyzet előírásait és ajánlásait követve az egykori növendékek nem lehettek ott a megemlékezésen.

Siposné Kecskeméthy Klára: A Hadak Útján

Örök nyugalomra helyezték a Farkasréti temetőben Hodobay Andor m. kir. tüzér főhadnagyot. Az egykori Ludovika Akadémia növendékére Siposné Kecskeméthy Klára ezredes, egyetemi tanár írásával emlékezünk. (www.uni-nke.hu)

2019. szeptember 13-án, a 100. születésnapján köszöntöttük nemrég **Hodobay Andor m. kir. tüzér főhadnagyot**. Amikor elfújta a születésnapjára a 100. évét szimbolizáló gyertyákat, még tréfálkozott is, mint mondta nem is érti, hogy szaladt így el az élet, el sem hitte, hogy a századik, jubileumi születésnapját ünnepli. Akkor mi sem sejtettük, hogy az volt az utolsó és, hogy oly hirtelen távozik el a Hadak Útjára.

Hodobay Andor a miskolci Fráter György Gimnáziumban érettségizett, ezután a magyar királyi honvéd Ludovika Akadémiára jelentkezett. 1937. szeptember utolsó hetében sikeres felvételi vizsgát tett. Az első évet csapatnál, mint karpaszományos aks. (akadémikus) jelölt szolgált a debreceni m. kir. Gábor Áron 6. honv. tábori tüzérosztálynál. A karpaszományos iskola elvégzése után őrzetűi, majd tizedesi rendfokozatot, leszerelésekor pedig hadapród rendfokozatot kapott. 1938. október 1-jén kezdte meg a két éves elméleti és gyakorlati képzést a Ludovika Akadémián, ahol 1940. július 4-én, a rendkívüli tisztavatáson tüzér hadnaggyá avatták.

1940. júniusában nyári éles lögyakorlaton voltak Hajmáskéren, – ahová a ludovika üteg, gyalogmenetben vonult le és vissza, – amikor július 2-án délután jött a parancs: a harmadévesek azonnal vonuljanak be a Ludovikára, rendkívüli hadnagy-avatásra. Ez július 4-én délután hagyományos, ünnepi keretek között, kard kirántással „A hazáért mindhalálig” fogadalommal megtörtént. A beosztása átvétele után, haladéktalanul bevonult a kijelölt csapattestéhez, a kassai 23. tábori tüzérosztályhoz. Akadémikusként részt vett a kassai bevonuláson, három év múlva pedig első tiszti beosztásában Kassán szolgált.

Aztán jött a II. világháború, amelynek Hodobay Andor is részese lett, 1942. év elején mozgósították az alakulatát, július 12-én reggel indultak a kassai vasútállomásról Kurszkig, ahonnan gyalogmenetben vonultak fel a Donig. A folyóval párhuzamos domb mögött rendezték be a tüzelőállást, a dombtetőn pedig a tüzéségi figyelőállást. A háború borzalmaitól szerencsésen megmenekült, mert tüzértisztként, nyelvtudása miatt Németországba vezényelték tüzéségi löiskolába, a német tüzéséggel való együttműködés oktatására és tapasztalatszerzésre. Ezután a nyíregyházi tüzérosztályhoz helyezték át, majd a hajmáskéri tüzér löiskolába vezényelték. A szovjet csapatok fokozatos térnyerése miatt, Hajmáskerről Győrbe, onnan Sopronba költöztek. Az 1945. március 24-i bombázás után gyalogmenetben Ausztriába

indult alakulatával, április végén, az osztrák-német határon esett amerikai hadifogságba, amelyben Franciaország területén tíz hónapot töltött. A háború után a katonai hivatását nem folytathatta, ezért visszatért a polgári életbe, a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki szakon szerzett diplomát. A végzés után az ERŐTERV-nél helyezkedett el, onnan ment nyugdíjba 42 év munka után, 72 éves korában, de a nyugdíjba vonulás után még hosszú éveken keresztül dolgozott.

Nekem abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy 2010. szeptember 23-án, hetven évvel az avatásuk után, a rubin díszoklevél adományozó ünnepségen oktatási rektorhelyettesként, a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem nevében köszönthettem a bajtársaimat, többek között Hodobay Andort is.

Különös korosztály tagjai voltak ők, harcoltak a háborúban, sokan közülük az életüket áldozták a hazájukért, mások hadifogságba estek. A háború után a hazatérőket nem üdvözlés fogadta, hanem a megpróbáltatás évei következtek. A ludovikás neveltetés miatt azonban ez a korosztály a nehézségek között is megállta a helyét, megőrizte a méltóságát. Az akadémián magas szinten oktatták az akadémiásokat, olyan katonai és általános műveltséget adtak, amit a polgári társadalom is elismert és irigylésre méltónak tartott. Azok, akik ott végeztek, a legszebb, de a legnehezebb hivatást választották.

Az 1940. július 4-én avatott évfolyam lelkes szervezője, élő lelkiismerete volt Hodobay Andor, aki elkészítette az évfolyam emlékkönyvét is. A Ludovika Főépületben a katonai akadémiákon 1940-ben avatott, a II. világháborúban hősi halált halt bajtársaik emlékének adózva 1992. augusztus 17-én emléktáblát állítottak, ahol a hősök napján és az avatásuk napján a kegyelet virágait helyezték el az emléktáblánál.

Átvették oklevelüket a honvédtisztjelöltek

A most végzett hallgatók egy sajátos évfolyam tagjai voltak, akik olyan körülmények között fejezték be tanulmányaikat, amire még nem volt példa” – így búcsúzott a végzős honvédtisztjelöltektől a Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar diplomaosztóján Pohl Árpád dékán. Idén 79-en vehették át a végzettséget tanúsító oklevelet, a hadnagyi vállszalagot és az avatási szablyát a Hungária körúti campuson rendezett ünnepségen. A hallgatókat az augusztus 20-i állami ünnepen avatják tisztté a Kossuth téren.

A végzős honvédtisztjelöltek közül 35-en a katonai vezetői, 22-en a katonai logisztika és szintén 22-en a katonai üzemeltetés szakon folytatták tanulmányaikat. Közülük többen külön elismerésben is részesültek: a „Kiváló Tanulmányokért Kitüntető Cím” Mester Krisztián, Vadász Richárd, Vanyur Kristóf, Vinis Péter és Weiszhar Dániel vehette át, míg Ludovika Gyűri elismerésben Mihalik Bianka és Vanyur Kristóf részesültek. Ezt a kitüntetést Palik Mátyás ezredes, a kar katonai repülési dékánhelyettese is megkapta kiváló munkájának és felkészültségének elismeréseként. Az okleveleket és a hadnagyi vállszalagokat Pohl Árpád dandártábornok, dékán és Böröndi Gábor altábornagy, a Magyar Honvédség parancsnokának helyettese adta át a honvédtisztjelölteknek, akik az avatási szablyát Szabó Istvántól vehették át. A Honvédelmi Minisztérium honvédelmi államtitkára ünnepi beszédében kiemelte, hogy a „szablya a magyarság egyik legjellegzetesebb harci eszköze, napjainkban is a helytállás egyik jelképe.” Szabó István szólt arról is, hogy a most végzettek számára „embert próbáló időszak volt az elmúlt félév”, de teljesítették választott hivatásuk elméleti és gyakorlati követelményeit, miközben a déli határon is becsülettel helyt álltak. Ennek elismeréseként is vehették át a honvédtisztjelöltek az államtitkártól Zrínyi Miklós „Vitéz hadnagy” című munkájának új kiadását, amelynek üzenetei egyfajta útmutatásként szolgálhatnak katonai pályájukhoz.

A végzős hallgatók nevében Virágh Orsolya köszönt el a kar oktatóitól, munkatársaitól, valamint diáktársaitól. Válaszbeszédében köszönetet mondott a nemzetnek, „hogy nekik szánta a legszebb és legnagyobb hivatást: a magyar katonai hivatást.” Az ünnepség zárásaként Pohl Árpád dékán elmondta, hogy a mögöttünk hagyott tanévet alaposan átírta az élet. A koronavírus járvány miatt sok mindent át

kellett szervezni és olyan fontos dolgokról kellett lemondani, mint például az Erasmus program keretében szervezett kéthónapos németországi gyakorlat. A dandártábornok az eredmények között említve hangsúlyozta, hogy az oklevelet szerzettek közül 31-en vettek részt tudományos diákköri konferencián, ahol összesen 16 helyezést és különdíjat nyertek el, de több hallgató aktív részese volt különböző csereprogramoknak is. Pohl Árpád szerint a magyar haderőnek motivált, hűséges, elkötelezett és kiválóan képzett állományra van szüksége és a most végzetteknek is sokat kell még tanulniuk a jövőben.

Honvedelem.hu, szöveg: Zavodnyik Blanka, fotó: Szilágyi Dénes, beküldte: Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke

Ratkay Zoltán Imre, HOHE vezetőségi tag: Szent István-nap Mosonmagyaróváron

A város vezetősége jól döntött, hogy a koronavírus miatt az idén elmaradt március 15-i és Hősök napi ünnepek után a Szent István napi ünnepséget megtartotta. 20-án délelőtt a Mosoni Nepomuki Szent János plébániatemplomban szentmisét celebrált Kapui Jenő címzetes kanonok két társával együtt. A misére a HOHE helyi csapata zászlóval vonult be. A szertartás végén a megszentelt új kenyérből mindenki kapott egy szeletet. A kenyérosztást a polgármester, Dr. Árvay István és Dr. Ivancsics János alpolgármester végezte. Majd a Szent István szoborhoz vonultunk, ahol a Himnusz eléneklésével kezdődött az ünnepség. A térzenét a Kühne Koncert Fúvószenekar ifj. Vámos Gábor karnagy vezetésével adta. Ünnepi beszédet Dr. Csókay András Pro Urbe Mosonmagyaróvár-díjas idegsebész mondott. István király intelmeit helyezte a mai időbe, mit kell a mostani vezetőinknek is megtartani, megvalósítani ezekből. A Turisztikai és Vendéglátóipari Szakképző Iskola "Bennünk él az Ünnep" címmel ünnepi műsort adott elő. Szép népdalokat is hallottunk. A koszorúzásnál a 70.sz. Széchenyi István Cserkészcsapat működött közre, koszorúzott Dr. Nagy István agrárminiszter. A testvérvárosok képviselői is eljöttek. A HOHE nevében Rempert László, v. Rónafői József és Ratkay Zoltán helyezett el koszorút. A szobrot több mint 25 koszorú borította! Az ünnepély a Szózáttal ért véget.

Az utolsó Puma-pilóta köszöntése (beküldte Zsákai Marietta; facebook-bejegyzés)

Köszöntsük együtt Bandi bácsit! -Frankó Endre, a legendás Puma vadászpilóta-osztály utolsó ismert, Magyarországon élő, harcban bevetett pilótája szeptember 3-án ünnepli 97. születésnapját.

1923. szeptember 3-án született Egerben. Öten voltak testvérek, hárman fiúk. Mindhárman repülőkké lettek. Bátyja 1944. november 2-án bevetés közben eltűnt, míg öccsét a háború vége miatt már nem avatták fel. A háború végén 8 bevetésben volt része, amelyeket sikerült túlélnie.

Féléves hadifogság után segédmunkásként kereste kenyerét. Később Esztergomban, majd Békéscsabán oktatta az új generáció pilótáit, ám 1950-ben eltiltották a repüléstől, mint „korabeli Horthysta, veszélyes elemet”. Ezután nem repülhetett, viszont elvégezte a Műszaki Egyetemet, és mérnökként dolgozott tovább. Megtervezte a János-hegyi Libegőt, majd tíz évig Indiában épített drótkötélpályákat.

Bandi bácsi jelenleg Óbudán egy idősek otthonában él. Még ma is aktív, legutóbb néhány hete adott interjút a Real History munkatársainak korabeli egyenruhában, egy eredeti Messerschmitt 109-es vadászpilóta gép társaságában.

A jelenlegi vírushelyzet miatt szeptember 1-től nem lesz látogatható, és nem is hagyhatja el az idősek otthonát. Azonban szeretnénk, ha Bandi bácsi érzékelné, hogy sokan szeretjük, tiszteljük Őt és jó

egészséget kívánunk neki. Éppen emiatt felkérünk minden olyan jóérzésű magyar embert, akik ismerik Őt, vagy tisztelik azokat a magyar katonákat, akik egykor az életüket kockáztatták a Haza védelméért, hogy egy képeslappal köszöntsék őt születésnapja alkalmából! A képeslapokat Bandi bácsi meg fogja kapni, és látni fogja, hogy milyen sokan gondoltunk rá születésnapján.

A leveleket az alábbi módon kérjük megcímezni. Előre is köszönjük!

Frankó Endre nyugáll. repülő főhadnagy úr részére
Gaudiopolis Békásmegyeri Evangélikus Szeretetház
1038 Budapest, Mező u. 12

HALÁLOZÁS

-Férje, Pénzes József jelentette, hogy életének 93. évében Eastonban (Pennsylvania állam) elhunyt felesége, **Hildegard asszony**, aki Vízváron született 1928-ban, édesapja pedig Péterfai Ottó tüzérkapitány volt. Az elhunyt Sopronba járt a **Magyar Királyi Zrínyi Ilona Honvédtiszti Leánynevelő Intézetbe**. Az 1956-os Forradalmat követően kellett elhagyniuk hazájukat. Férjével együtt lelkes támogatói voltak a Philadelphiai Magyar Tanyának. A Jóisten nyugosztalja.

-Fekete Dénes jelentette Miskolcra, hogy július 8-án, életének 90. évében elhunyt bajtársuk, **Csorba István ny. kohómérnök**, a Történelmi Igazságtétel Bizottság egykori területi elnöke, a Pro Urbe díj Miskolc és a Miskolcért, a szabadságért kitüntetések tulajdonosa. Tagja volt a Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége BAZ megyei és Miskolci szervezetének, a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetségnek, a Helyőrségi Hagyományőrző Egyesületnek, és segítette a Miskolci Lengyel Önkormányzat munkáját is. Életét meghatározta 1956-ban, a forradalom és szabadságharcban vállalt szerepe. 1954-ben végzett a Miskolci Nehézipari Egyetem kohómérnöki karán, szakmájában helyezkedett el a Diósgyőri Kohászati Üzemben. 1956 októberében beválasztották az Üzemi Munkástanácsba, majd delegálták a Megyei Munkástanácsba. Feladata a sztrájkoló miskolci üzemekkel a tárgyalás volt, hogy a Nagy Imre kormány intézkedései szerint újraindítsák az üzemet és normalizálódjon a helyzet. Ennek a november 4-én bevonuló szovjet csapatok vetettek véget, melyek letartóztatták, majd egy ungvári börtönbe szállították. A kohászok most már Ő és társai szabadon bocsájtásáért sztrájkoltak. Pár hét után hazahozták és szabadult. A forradalom alatt tanúsított magatartásáért élete végéig nem kapott vezetői beosztást. Mint beosztott mérnök irányította az országban több cement- és üvegyár építését, de főmérnöknek soha nem nevezték ki! Amíg egészsége engedte aktívan dolgozott a Történelmi Igazságtétel Bizottságban. Hódmezővásárhelyen helyezik végső nyugalomra, a Jóisten fogadja tárt karokkal!

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-Köszönjük v. Tolnai Eta bajtársnőnknek, hogy elküldte szerkesztőségünknek a **Vitézi Tájékoztató - Trianon Kiadvány**-t. Figyelmességüket köszönjük szépen!

-v. Bornemissza György törzskapitány (Kaposvár) elküldte szerkesztőségünknek **Somogyország Vitézei** c. hírlevelük 2020 februári és június 4.-i, trianoni számait, melyeket köszönünk szépen. Szintúgy köszönjük a törzskapitány úrnak, mint lapunk olvasójának a mellékelt képeslapon közölt kedves sorait is!